

[Landbrugsministeren.]

til Samarbejde og til Handling. Det forekommer mig, at det Resultat, der her er opnaaet ved Samarbejde mellem de tre Flertalspartier, er et Bevis paa, at de tre Partier har efterkommet denne Opfordring til Samarbejde og Handling. Det er givet, at naar man for et saa stort og vigtigt Lovkompleks som det foreliggende skal opnaa et Resultat, maa de forskellige Partier bøje sig mod hinanden, saa maa der være Samarbejde, og saa maa der vises Offerwillie fra alle Sider. Det er umuligt her i Rigsdagen at faa gennemført noget, uden at det sker gennem en Vedtagelse af fire Partier eller i alt Fald en Vedtagelse af tre Partier. Jeg skal ikke her komme ind paa, hvilket af Partierne der har ydet den største Indsats, for hvem det foreliggende Lovforslag betyder mest Tab eller Gevinst; det er underordnet. Jeg skal kun beklage, at det ikke er lykkedes at faa Partiet Venstre med til Indstillingen af det Resultat, som her foreligger. Det er beklageligt, at et saa stort Parti som Venstre holder sig passiv i en saadan Situation, ikke mindst fordi Partiet Venstre repræsenterer saa mange Vælgere i den Del af Befolkningen, som vil faa den største Fordel af det foreliggende Forslag. Jeg maa tilføje, at det er heldigt for Landbruget, at Partiet Venstres Magt nu er brudt, saadan at Partiet ikke faar Magt til at gennemføre det, som de har Agt til, nemlig at stemme de 33 Mill. Kr. ned, som her ydes til det danske Landbrug.

Hvis vi vil se lidt ud over vore egne Grænser, vil vi se, at der findes Splittelse, Uenighed, Uro nok ude omkring, og vi vil ogsaa se, at Resultatet af en saadan Splittelse, af en saadan Uenighed, betyder ingen Mildnelse, ingen Lempelse af Krisen, tværtimod, det betyder en overordentlig stærk Skærpelse af den Krise, som man har i de forskellige Lande. Den eneste Mulighed for at naa til det modsatte er selvfølgelig gennem Samarbejde, Offerwillie og Handling, det er det eneste, der kan give en Mildnelse i Krisen, det eneste, der kan give Mulighed for Bevarelsen i den kommende Tid af Tusinder af Hjem, som ellers vil staa overfor Sammenbrudet.

Og samtidig med, at man opnaar saa store Resultater, som jeg her har nævnt, vil man ude omkring i Landkommunerne faa konsolideret sin Økonomi, som staa i overordentlig stor Fare, og man vil herigenom ogsaa indirekte gavne de Skatteydere, som ellers nødvendigvis vil blive belastet med ganske overordentlige og for dem maa-

ske helt uoverkommelige Byrder i den kommende Tid.

Hovedtrækkene i det Forslag, som nu er til Behandling, er de samme som dem, der indeholdes i Regeringens oprindelige Forslag. Forslaget gaar ud paa at give en Støtte til de haardest ramte Landmænd. Der er blevet sagt fra denne Plads, at jeg en Gang i Sommer har udtalt, at det, det gjaldt om nu, var at lette Landboerne gennem en Nedsættelse af deres Ejendoms-skatte, selv om det vilde betyde, at de største Landmænd herved vilde faa den største Lettelse. Det, der sker ved Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag, er jo i høj Grad, at de største Landbrugere faar de største Beløb. Det er ikke saaledes, at det bliver ens over det hele, det er saaledes, at Hjælpen vil blive udmaalt i Forhold til Landmændenes Trang, til deres Gældsbyrde. Men det betyder begribeligvis, at jo større en Ejendom er, des større Mulighed er der for, at Ejeren faar et større Pengebeløb end den, der har en mindre Ejendom. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal udtalte forleden i sin Finanslovtale Sp. 165, at saaledes som Forslaget her var formet, uddeler man Hjælpen i Forhold til Gælden; der er

„udtænkt et sindrigt System, hvor efter den Mand, der har stiftet den største Gæld — og Aarsagerne dertil kan jo være forskellige — skal belønnes med den største Gave af Staten, men den stræbsomme og sparsommelige Mand, der ogsaa staa midt i Krisevanskelighederne, han faar ingenting“.

Det er fuldkommen urigtigt. Saaledes som Forslaget er formet, kan de stræbsomme og sparsommelige, som har en stor Gæld, ogsaa faa udbetalt en betydelig Hjælp. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, om han med den Udtalelse, han fremsatte her forleden Dag, vil slaa fast, at ingen stræbsomme og sparsommelige Mennesker i det danske Landbrug, har store Gældsbyrder og derfor ikke kan faa Del i denne Hjælp; det vil sige det samme, som om det ærede Medlem her vilde fastslaa, at kun dovne og letsindige Landboere har den store Gældsbyrde, og kun disse kan faa Hjælp. Alle vi, der har Tilknytning til Landbruget, vil vide, at det ikke er rigtigt. Det ærede Medlem Hr. Clausager tilføjede — hans Udtalelser staa i Folketingstidende Sp. 430 —, at efter Regeringsforslaget vil de faa det største Beløb, som har de flotteste Biler og har holdt de mest overdaadige Gilder og har den ringeste Evne til at lede deres